

Sygn. akt IV CSK 610/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku B. A.
przy uczestnictwie M. A.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca B.A. wniósł o przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 8 maja 2014 r., wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego, „z uwagi na istnienie potrzeby wykładni przepisu art. 212 § 2 kc w zw. z art. 46 k.r.o. oraz art. 1035 kc polegające na ustaleniu czy w świetle treści art. 212 § 2 w zw. z art. 46 kro oraz 1035 k.c. w sprawie o podział majątku wspólnego Sąd może przyznać składnik majątku wspólnego wbrew woli wnioskodawcy na jego rzecz i zasądzić od niego na rzecz uczestniczki postępowania spłatę lub dopłatę z uwagi na szczególne okoliczności pomimo, że z przepisu art. 212 § 2 k.c. nie wynika by ustawodawca wprowadził jakiegokolwiek wyjątki od zasady opisanej we wskazanym przepisie pozwalającej na zignorowanie woli strony zainteresowanej w sprawie o podział majątku wspólnego, a nadto czy Sąd wobec braku zgody wnioskodawcy na przyznanie mu składnika majątku wspólnego mógł odstąpić od zasady orzeczenia o sprzedaży w drodze licytacji składnika majątku na którego przyznanie nie wyraża zgody żadna z zainteresowanych stron również z uwagi na „szczególne” nieznane ustawie lecz ustalone przez sąd orzekający w sprawie okoliczności”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Chociaż wnioskodawca jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazał art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. i powołał się wprost na istnienie potrzeby wykładni

określonych przepisów prawa materialnego, to jednak w dalszej części skargi potrzebę tę połączył z wystąpieniem bliżej nieokreślonego zagadnienia prawnego, utożsamiając te przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Skoro skarżący powołał się już na potrzebę wykładni prawa jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania zbędne i wadliwe było powołanie się jednocześnie na istnienie zagadnienia prawnego, które miałyby dotyczyć tej samej kwestii, którą wskazał, powołując się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. nie są tożsame, a ich powołanie wymaga przedstawienia oddzielnej i właściwej dla każdej z nich argumentacji prawnej wskazującej na ich wystąpienie.

Wnioskodawca podnosząc, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni powołanych w skardze przepisów prawa, a zatem przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziana art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., twierdzenia tego nie uzasadnił w drodze stosownej jurydycznej argumentacji, która o potrzebie takiej miałaby świadczyć. Skarżący poza postawieniem dwóch pytań, które w istocie dotyczą trafności rozstrzygnięcia, oraz poczynieniem lakonicznych uwag obrazujących własną interpretację powołanych przepisów, nie zawarł w skardze wyводу prawnego, wykazującego, że ich wykładnia budzi rzeczywiste i poważne wątpliwości lub wywołuje w orzecznictwie sądów rozbieżności. Poza tym, skarżący sformułował oba pytania opierając się na własnej wersji stanu faktycznego, pomimo że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 2 zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.